

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 470/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., T., zastúpeného advokátom JUDr. L. K., M., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 20/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2011 doručená sťažnosť J. J., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 20/2011.

2. Sťažovateľ uviedol, že 13. marca 2009 podal na Okresnom súde Lučenec (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal od odporcu vyplatenia náhrady mzdy za obdobie neplatného skončenia pracovného pomeru; za obdobie od februára 2007 do augusta 2008. Sťažovateľ požadoval istinu vo výške 10 544,40 € s príslušenstvom. V priebehu konania sťažovateľ svoj návrh upravil tak, že požadoval od odporcu sumu 10 005 €. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 17 C 110/2009 z 13. júla 2010, ktorým uložil odporcovi zaplatiť sťažovateľovi sumu 3 813,21 € s príslušenstvom. V časti zaplatenia sumy 6 191,79 € návrh zamietol a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 13 Co 203/2010 zo 16. novembra 2010. Krajský súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu z 13. júla 2010 a zaviazal sťažovateľa zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania.

Sťažovateľ podal 30. decembra 2010 dovolanie z dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľa krajský súd ako súd odvolací nerozhodol o jeho odvolaní v časti, ktorá sa týkala rozhodnutia o trovách konania, a ani sa v odôvodnení touto skutočnosťou nezaoberal. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 6 Cdo 20/2011 z 11. mája 2011 tak, že dovolanie odmietol a nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľ vyčíta okresnému súdu, krajskému súdu a aj najvyššiemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí týkajúce sa najmä námietok sťažovateľa voči vedeniu konania na okresnom súde a rozhodnutiu o trovách konania. Sťažovateľ nesúhlasí s odmietnutím dovolania najvyšším súdom, pretože podľa jeho názoru „... existovali dôvody dovolania, čo vyplýva aj z priložených dôkazov...“.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Základné právo sťažovateľa J. J. podľa , čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod 6 Cdo 20/2011 porušené bolo.

2. Podľa § 57 ods. 1 zák. č.38/1993 ruší uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 20/2011 zo dňa 11.05. 2011.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného

súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 422/2011, I. ÚS 388/2011). Tvrdenie o porušení iných ustanovení ústavy (čl. 46 ústavy), ktoré sťažovateľ uviedol v texte sťažnosti mimo petitu, je preto v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

6. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite sťažnosti vymedzil, že sa domáha ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré malo byť porušené postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 20/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“). Z tohto hľadiska preto ústavný súd preskúmal postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V čl. 48 ods. 2 ústavy je zakotvené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V prípade sťažovateľa sa napadnuté konanie na najvyššom súde začalo podaním dovolania sťažovateľom 30. decembra 2010. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní uznesením sp. zn. 6 Cdo 20/2011 z 11. mája 2011, ktorým dovolanie odmietol. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté konanie na najvyššom súde trvalo necelých päť mesiacov. Takáto dĺžka konania nemôže v žiadnom prípade vyvolať ani len pochybnosti o možnom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne

neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Navyše, sťažnosť bola ústavnému súdu podaná v čase, keď napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ sám v sťažnosti uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu z 11. mája 2011 mu bolo doručené 23. mája 2011, pričom sťažnosť ústavnému súdu podal na poštovú prepravu 25. júla 2011.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Preto, ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Táto skutočnosť je ďalším dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde.

8. Ústavný súd preto nezistil žiadnu spojitosť medzi postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a možným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uznesenie najvyššieho súdu z 11. mája 2011, ktorým bolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa, nemožno hodnotiť ako svojvoľné či neodôvodnené. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadril svoju nespokojnosť s právnym názorom a hodnotením najvyššieho súdu, pričom však v petite svojej sťažnosti jednoznačne vymedzil, že sa domáha ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd aj napriek tomu po oboznámení sa s uznesením najvyššieho súdu z 11. mája 2011 konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v jeho uznesení zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo s podrobným odôvodnením, z akých dôvodov dovolanie sťažovateľa odmietol.

9. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je potrebné odmietnuť v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011